

Arrest

nr. 149 814 van 17 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging 19 februari 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). De bestreden beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2015 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, geboren te Abudu op [...] 1985.

Op 28 november 2014 diende verzoekster een asielaanvraag in.

Bij nazicht van de Eurodac-databank bleek dat verzoeksters vingerafdrukken genomen werden in Almeria (Spanje) op 15 oktober 2014.

Op 28 november 2014 werd verzoekster gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken nopens de aan haar asielaanvraag ten grondslag liggende motieven en werd ze geconfronteerd met de Eurodacresultaten.

Op 4 december 2014 werd een verzoek tot overname gericht aan de Spaanse instanties.

Op 29 januari 2015 stemden de Spaanse autoriteiten in met de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster op grond van artikel 13(1) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin-III-Verordening).

Op 19 februari 2015 werd door de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) genomen.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw{1}, die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene en haar twee minderjarige kinderen vroegen op 28.11.2014 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteitsdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 15.10.2014 werden geregistreerd te Almeria (Spanje) vanwege illegale binnenkomst.

De betrokkene werd gehoord op 28.11.2014 en verklaarde niet meer te weten wanneer ze Nigeria heeft verlaten. Ze verklaarde dat ze via Marokko naar Spanje reisde waar ze van de boot werd gered door mensen van Spanje. Betrokkene stelde niet te weten of haar vingerafdrukken werden genomen. Betrokkene verklaarde dat ze vervolgens per truck Spanje heeft verlaten en doorreisde naar België.

Op 04.12.2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Spaanse instanties, die op 29.01.2015 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat ze wil dat haar kinderen naar school gaan. De betrokkene uitte tijdens haar verhoor verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag omdat men daar haar kinderen wilde afnemen.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere

persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grand zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grand van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De instemming van Spanje impliceert dat de betrokkene na overdracht in Spanje een asielaanvraag kan indienen indien ze dat wenst. De Spaanse instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. Ze zal in haar hoedanigheid van asielzoeker zijn toegelaten te verblijven in Spanje tijdens de duur van de behandeling van haar asielaanvraag en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen. Betreffende de stelling van betrokkene dat ze voor België koos omdat ze wil dat haar kinderen naar school kunnen gaan merken we op dat haar kinderen ook in Spanje toegang krijgen tot onderwijs, zoals dit bepaald is in de Europese Richtlijn 2013/33/EU tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat de betrokkene, die het grondgebied van de lidstaten via Spanje binnen kwam, zich niet richtte tot de Spaanse instanties voor het bekomen van internationale bescherming. Uit haar verklaringen en de elementen van het dossier kan niet worden besloten dat de betrokkene de mogelijkheid niet zou zijn geboden om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, mocht zij dat gewenst hebben. Gezien uit de verklaringen blijkt dat de betrokkene tijdens haar verblijf in Spanje geen verzoek voor internationale bescherming heeft gericht tot de bevoegde Spaanse instanties, en evenmin kan worden besloten dat hiertoe een poging werd ondernomen, en betrokkene besloot door te reizen moet worden opgemerkt dat de betrokkene op dat ogenblik dan ook geen aan de status van verzoeker voor internationale bescherming verbonden rechten op opvang en bijstand kon laten gelden. We besluiten dat de verklaringen van de betrokkene niet aantonen dat de betrokkene door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens haar verhoor verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Spaanse instanties omdat volgens haar men in Spanje haar kinderen wil afnemen. We benadrukken dat dit een loutere persoonlijke bewering van de betrokkene betreft die op geen enkele manier kan gestaafd worden. Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt, alsmede ook meer specifiek art 8 EVRM. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Hieromtrent verwijzen we naar het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain", 20.06.2012, waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje

zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg : "Once the asylum application has been accepted for consideration in Spain, the asylum applicant is documented as such and receives a residence permit for a period of at least 6 months (regular procedure). Free legal aid is available to asylum seekers during all possible stages of the asylum procedure, including a final appeal to the Supreme Court. Asylum seekers have access to health care through the "tarjeta individual sanitaria". Asylum seekers receive a work permit after six months", pagina 29, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2). Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verder zijn we van oordeel dat uit een algemene analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical coopération on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012;

Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Spanje in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene stelde verder in België verblijvende familie te hebben. Zo maakte ze tijdens haar verhoor melding van neef die volgens haar reeds lange tijd in België verblijft.. Deze mogelijk in België verblijvende familie kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinlid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)-merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikelen 17(1) en 17(2), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Betrokkene geeft enkel een familienaam op, en kan verder ook geen informatie geven betreffende zijn geboortedatum of statuut. De identiteit kan niet worden vastgesteld door de Belgische autoriteiten. We besluiten uit voorgaande vaststellingen dat er in dit geval geen sprake is van daadwerkelijke en hechte banden, die nopen tot een toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De betrokkene verklaarde tijdens haar verhoor enkele gezondheidsproblemen te kennen. Ze maakte geen melding van problemen inzake de gezondheid van haar kinderen. De betrokkene bracht ook na het verhoor geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Spaanse autoriteiten zullen bovendien minstens drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

de betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die

vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en cliënt hij (zij) zich aan te bieden bij de Spaanse autoriteiten(4).

Op 25 maart 2015 werd ten aanzien van verzoekster een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 25 maart 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen voormelde beslissing werd beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnr. X) (hierna verkort de Raad).

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar eerste en enige middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ze stelt eveneens dat de situatie van de asielzoeker in Spanje op heden een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest).

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Overwegende dat een onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing een ernstig en onherstelbaar nadeel zou veroorzaken in hoofde van verzoekster.

Dat immers Spanje wordt overspoeld door het aantal asielaanvragen, hetgeen ertoe leidt dat de situatie van de asielzoeker in Spanje op heden een schending uitmaakt van de artikelen 3 EVRM en 4 EU-Handvest.

Dat bovendien verzoekster in Spanje reeds werd gescheiden van haar kinderen en heeft een herhaling van deze situatie uiteraard een enorm nadelige impact op de 3 erg jonge kinderen van verzoekster en op verzoekster zelf.

Dat bovendien de kinderen van verzoekster in Spanje geen onderwijs konden volgens, terwijl dit in België wel kan en is dit van onschatbare waarde voor verzoekster.

A. Het eerste middel

a. Het middel

Het eerste middel is gebaseerd op de schending van de redelijkheidplicht en de zorgvuldigheidsplicht, zijnde algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat verwerende partij zonder meer stelt dat Spanje voldoet aan het beginsel van non-refoulment en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de conventie van Genève en het EVRM, terwijl verzoekster reeds heeft dienen vast te stellen dat dit geenszins het geval is op het moment dat zij buiten haar wil om gedwongen werd om 2 weken in een Spaans ziekenhuis te verblijven, waarbij haar elk contact met haar kinderen werd ontzegd en deze kinderen tevens niet correct werden opgevangen.

Bovendien heeft verzoekster enkel en alleen in België een asielaanvraag ingediend, zodat België de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van haar asielprocedure op grond van artikel 3 lid 2 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend.

b. Uiteenzetting

Verzoekster snapt echt niet hoe verwerende partij tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

Elke redelijke en zorgvuldige overheid had rekening dienen te houden met de feitelijke omstandigheden waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster steeds de bedoeling heeft gehad om via de Belgische grens Europa te bereiken en tevens in België een asiel aanvraag in te dienen, te meer daar er reeds een neef van verzoekster in België verblijft en zij geen enkele band heeft met Spanje.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat het verwerende partij bij het onderzoek naar de toekenning van het verblijfsrecht duidelijk is tekort geschoten aan de vereisten gesteld door het redelijkheidsbeginsel. (zie o.m. R.v.St., nr. 28894, 24 november 1987; R.v.St. nr. 46.329, 1 maart 1994; R.v. St. , nr. 64.139, 22 januari 1997) en het zorgvuldigheidsbeginsel, beide algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de als motieven opgegeven feiten werkelijk bestaan en op zich rechtens relevant zijn, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat

tussen die motieven en de beslissing welke op grond ervan genomen is. (R. v. St. nr. 47.148, 3 mei 1994, Arr. R.v.St., 1994)

Er is schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing genomen wordt op grond van de motieven die weliswaar rechtens relevant , aanvaardbaar en feitelijk juist zijn, maar waartegenover hetgeen beslist is in een kennelijke wanverhouding staat (R.v.St., nr. 46.329, 1 maart 1994, T. Gem., 1995, 143, Arr. R.v.St., 1994)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. (Rvs 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954)

Verwerende partij had alsdan rekening dienen te houden met de feitelijke omstandigheden in hoofde van verzoekster.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Het middel is derhalve gegrond.”

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De beoordeling van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet stelt dat:

“§ 1 Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of;

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft. Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2 Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3 Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen. Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden. Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden. Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting."

Artikel 13 (1) van de Dublin-III-Verordening stelt dat:

"1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden."

Verzoekster voert aan dat elke redelijke en zorgvuldige overheid had moeten rekening houden met het feit dat verzoekster de bedoeling had via de Belgische grens Europa te bereiken. Ze heeft in België een asielaanvraag heeft ingediend, omdat zij ook een neef in België zou hebben en zij geen band heeft met Spanje. De gemachtigde zou geen rekening gehouden hebben met de feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak. Verzoekster meent eveneens dat aangezien zij enkel en alleen in België een asielaanvraag heeft ingediend, België de verantwoordelijke lidstaat is op grond van artikel 3, lid 2 van de Dublin-III-verordening.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 28 november 2014 heeft gesteld dat ze werd gered door de Spaanse autoriteiten toen ze met haar kinderen en vele andere mensen per boot vanuit Marokko probeerden Spanje te bereiken. Verder verklaarde ze niet te weten of ze een asielaanvraag had ingediend en of er vingerafdrukken werden genomen. Geheel conform haar verklaringen, stelt de Raad dus vast dat verzoekster op illegale wijze via de zee de Spaanse grens heeft overschreden, nu volgens het administratief dossier en de bestreden beslissing op 15 oktober 2014 vingerafdrukken werden genomen in Spanje. Binnen een termijn van 12 maanden was verzoekster dan verder gereisd naar België, nu zij iets meer dan een maand later, op 28 november 2014 asiel had aangevraagd in België. Bijgevolg kon de gemachtigde geheel conform artikel 13, 1 van de Dublin-III-verordening de overname vragen aan Spanje en heeft dit land eveneens op grond van dit artikel de overname aanvaard. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat België de verantwoordelijke lidstaat is op grond van artikel 3, lid 2 van de Dublin-III-verordening. Dit laatste artikel luidt immers: *"Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan."* In casu kon echter wel op grond van de in de verordening vastgestelde criteria een verantwoordelijke lidstaat worden aangewezen, met name Spanje. Het feit dat verzoekster de bedoeling had via de Belgische grens Europa te bereiken, doet geen afbreuk aan het feit dat ze *de facto* via de Spaanse grens Europa heeft bereikt, ook al heeft ze in Spanje geen asielaanvraag ingediend. Illegale grensoverschrijding via de zee, is de wijze waarop verzoekster met haar kinderen Europees grondgebied heeft kunnen bereiken.

Verzoekster meent echter dat Spanje wordt overspoeld met asielaanvragen en dat dit leidt tot een situatie waarbij het verblijf voor een asielzoeker in Spanje een schending uitmaakt van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest. Bovendien haalt ze meer concreet aan dat zij in Spanje werd gescheiden van haar kinderen en dat haar kinderen geen onderwijs konden volgen, terwijl dat in België wel kan en van onschatbare waarde is.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 4 van het Handvest luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM of 4 van het Handvest betreft, moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs.

Vooreerst moet de Raad vaststellen dat de bestreden beslissing omtrent deze aangehaalde problematiek van asielaanvragen in Spanje wel degelijk zorgvuldig en op redelijke wijze heeft gemotiveerd.

De gemachtigde erkent dat volgens het Hof van Justitie het niet kan worden uitgesloten dat een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof mogen de andere lidstaten geen asielzoekers overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De gemachtigde meent echter dat zulke problemen zich niet in Spanje stellen en verwijst hiervoor ook eveneens naar een concreet rapport van de European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation – Spain van 20 juni 2012. Verzoekster verwijst naar geen enkel rapport om haar bewering dat Spanje wordt overspoeld met asielaanvragen, dermate dat het louter verblijf van een asielzoeker aldaar een schending uitmaakt van de artikelen 3 van het EVRM of 4 van het Handvest, te ondersteunen.

Bijgevolg kan de Raad verzoekster in deze bewering niet volgen en kan een schending van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest niet worden aangenomen.

Wat betreft haar aangehaalde vrees opnieuw van haar kinderen te worden gescheiden, nu zij in Spanje gedurende twee weken in een Spaans ziekenhuis verbleef en elk contact met haar kinderen zou ontzegd zijn en deze kinderen niet correct zouden zijn opgevangen, stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing dat dit een loutere bewering van verzoekster betreft die op geen enkele manier gestaafd werd. Deze motivering kan niet als onzorgvuldig of onredelijk worden beschouwd. Ook in het verzoekschrift moet de Raad immers vaststellen dat verzoekster dit aangehaalde feit en deze vrees op geen enkele wijze staft met informatie, die aannemelijk kan maken dat Spanje de eenheid van het gezin in het kader van de asielprocedure niet waarborgt.

Ook met betrekking tot de opmerking van verzoekster dat haar kinderen in Spanje geen onderwijs konden volgen, heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing geheel terecht opgemerkt dat de kinderen van verzoekster ook in Spanje toegang kunnen krijgen tot onderwijs, zoals dit bepaald is in de Europese Richtlijn 2013/33/EU tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna verkort de Opvangrichtlijn). De gemachtigde stipte terecht aan dat verzoekster, die het grondgebied van de lidstaten via Spanje binnenkwam, zich niet richtte tot de Spaanse instanties voor het bekomen van internationale bescherming, hetgeen verzoekster bevestigt nu zij stelt geen asielaanvraag ingediend te hebben. Uit haar verklaringen en de elementen van het dossier kan inderdaad niet worden besloten dat aan verzoekster niet de mogelijkheid werd geboden om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, mocht zij dat gewenst hebben. Gezien verzoekster bevestigt dat zij tijdens haar verblijf in Spanje geen verzoek voor internationale bescherming heeft gericht tot de bevoegde Spaanse instanties, daar haar reisdoel België was en er geen indicaties zijn dat haar het indienen van een beschermingsverzoek moeilijk werd gemaakt, kan de Raad de gemachtigde in zijn motivering volgen dat zij op dat ogenblik dan ook geen aan de status van verzoekster voor internationale bescherming verbonden rechten op opvang en bijstand kon laten gelden. Echter, deze

feiten betekenen bijgevolg geenszins dat indien verzoekster in het kader van de Dublin –III –verordening terugkeert naar Spanje en wel een verzoek tot internationale bescherming indient, zij en haar kinderen niet van de in de Opvangrichtlijn gegarandeerde rechten zouden kunnen genieten. Opnieuw stelt de Raad dus vast dat de gemachtigde met deze aangehaalde feiten op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden.

Waar verzoekster nog heeft aangehaald dat ze een neef heeft in België, moet de Raad opnieuw aannemen dat de gemachtigde omtrent dit punt op zorgvuldige en redelijke wijze heeft gesteld dat deze mogelijks in België verblijvende neef niet kan worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2, g) van de Dublin-III-Verordening. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merkt de gemachtigde terecht op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikelen 17(1) en 17(2). Verzoekster betwist niet dat zij van haar neef enkel een familienaam heeft opgegeven en dat de identiteit niet kon worden vastgesteld door de Belgische autoriteiten. Een effectieve afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar neef, dermate dat de gemachtigde redelijkerwijs had moeten toepassing maken van het voornoemde artikel 16 of 17, lid 2 van de Dublin-III-verordening heeft verzoekster niet aangevoerd, noch aannemelijk gemaakt.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. MAES